

Jaarthema 2009-2010: Wet en Genade

6 – Samen zuinig op Gods genade

De zaak op scherp

De sfeer is scherp in Hebr. 12. "Zie je wel dat het zo makkelijk niet gaat? Al dat gepraat over genade! Alsof het er ook in het NT niet heel erg op aankomt!" Toch laat juist vers 15 zien wáár het dan heel erg op aankomt: op de genade van God, en dat je je *die* niet laat ontgaan. In de oorspronkelijke tekst is vers 15 een uitwerking van vers 14 (zie Statenvertaling). Een heilig leven leiden, dat doe je dóór je Gods genade niet te laten ontgaan.

Opzien naar de Heer

Genade is Gods onverdiende en tegelijk overvloedige goedheid. Dat geschenk moet je niet in de kast zetten, maar koesteren. Hoe? Door het te gebruiken als middel om 'de Heer te zien' (slot vers 14). Dat is een oude uitdrukking voor: naar de tempel gaan. Dat kon men niet doen zonder zichzelf te heiligen. Sinds Jezus' hemelvaart kunnen we binnengaan in de *hemelse* tempel (4:14-16). En dankzij Jezus' bloed kan dat zonder schroom, want we *zijn* geheiligd (10:22b). Gods genade is dus geen doel op zich, maar het middel om weer vrijuit met God te kunnen omgaan. En om vanuit die omgang te leven, als zie je de Onzienlijke (11:27). De remedie tegen zonde en oppervlakkigheid is niet de angst voor veroordeling (12:18-21), maar de dankbaarheid voor Gods veelbelovende bevrijding (12:22-24, 28). 'De Heer zien' betekent dan ook: genieten van Gods gunst.

Afzien van jezelf

De grootste barricade voor Gods genade ben je zelf. Terwijl God je alles wil geven, denk jij buiten Hem om nog veel meer te kunnen krijgen. Dan schiet er een 'giftige kiem' op die onrust veroorzaakt. Die uitdrukking komt uit Deuteronomium 29:17, en staat voor de gedachte dat het je buiten God evengoed voor de wind gaat. Je zet Gods zegen tussen haakjes (zoals Esau), krenkt Zijn

liefde (Deut.29:19), en speelt daardoor met vuur (Hebr.12:29). Al het leven wat je vindt buiten God wankelt op z'n laatste benen (Hebr.12:27), sinds Jezus als Overwinnaar naar de hemel is gegaan. Iedere ramp is daar een vingerwijzing naar. Er komt wel degelijk ook een nieuwe *aarde*, heel lichamelijk en tastbaar. Maar niet als iets wat jij maakt, maar wat God geeft. Onwankelbaar.

Toezien op elkaar

Het blijkt belangrijk om hierin op elkaar te letten. En geen genoegen te nemen met een meerderheid die van genade leeft, maar ervoor te zorgen dat *niemand* zich Gods genade laat ontgaan. Eén kerklid dat zijn feitelijke geluk buiten God zoekt, kan daarmee vele anderen infecteren. Met het oog op deze *heillose* onrust in de gemeente is er dus ook onrust die *heilzaam* is: draait het in jouw leven nog wel om Gods genade? In de oorspronkelijke tekst staat er in plaats van 'zorg ervoor': 'zie er op toe'. Dat is hetzelfde woord dat voor de ouderlingen wordt gebruikt: opzieners. Zúlke opzieners hebben we dus nodig. Ja zulke opzieners zijn we als het goed is allemaal. Mensen die er op toezien dat iedereen dankbaar opziet naar de Heer, en het voor heel zijn leven verwacht van Zijn genade. Dat is de ware ziel-zorg! (Ps 103)

Vragen / bespreekpunten

1. Geniet jij van Gods gunst? Hoe beïnvloedt dat je gebed? En je werk?
2. Bespreek met elkaar de geschiedenis van Ananias en Saffira (Hand.5:1-11). Kun je wat daar gebeurt plaatsen vanuit Hebr. 12:15?
3. Heilzame onrust voelt vaak juist heilloos. Heilloze onrust lijkt vaak juist heilzaam. Herken je dat? Helpt dit onderscheid je?